

Paulus Besluit vandaag in de tweede lezing dat het de liefde is die de hele wet vervult. Paulus komt op deze idee niet via aristotelische logica, maar door te kijken naar Jezus. Hij begreep hoe Jezus zelf omging met de Wet en boven alles daarin de barmhartige liefde van God plaatste, en hoe het Evangelie één grote omroep is, om vanuit diezelfde barmhartigheid de gemeenschap op te bouwen.

Zo begrijpen we wat het evangelie ons vandaag voorhoudt: hoe we onze gemeenschap kunnen opbouwen in eensgezindheid en samen onze gebeden tot God kunnen richten, ver voorbij individualisme en onverschilligheid tegenover elkaar. “Als twee of drie samen samenkomen in mijn naam, daar ben ik ook”, zegt de Heer, “in uw midden; en vraag dan wat jullie willen, en mijn hemelse Vader zal het jullie gunnen”.

Een oproep dus aan ons allen om ver voorbij de wederzijdse onverschilligheid en ons individualistisch nastreven van eigen geluk, gemeenschap e vormen waar iedereen zijn gerechte plaats en respect krijgt.

Waar mensen gemeenschap vormen is er onmiddellijk veelheid aan meningen en karakters; wrijvingen horen er geheid bij. Dat dit niet makkelijk is, hoeft ik u niet uit te leggen. Jezus gaat die moeilijkheid niet uit de weg als Hij ons gewoonweg vraagt om elkaar te corrigeren en terecht te wijzen als het nodig is.

Hier deinzen velen voor terug. Want wie van ons heeft niet de ervaring gehad om al eens een hard antwoord terug te krijgen. “Moei u met uw eigen zaken!” Of nog: “Wie denk je wel dat jij bent dat je me de les leest!” Ook is het waar dat niemand van ons zit op te wachten om zelf gewezen te worden op een irriterende onhebbelijkheid (waar we zelf geen erg in hebben), of ronduit op fout gedrag.

Natuurlijk kende Jezus deze moeilijkheid en hij waarschuwt ons ervoor in de evangelie gelijkenis over de splinter en de balk: “je ziet wel de splinter in andermans oog, maar je hebt niet door dat er in je eigen oog een balk zit. Huichelaar, haal eerst die balk eruit, en ga dan pas naar je broer of zus om de splinter te verwijderen...!”

Broederlijke vermaning, of de ander vertellen dat zijn woord of houding je gekwetst heeft vraagt dus nogal wat. Zelf doe ik dat nooit; tenzij, ... tenzij ik innerlijk weet dat ik eerlijk broederlijk bekommerd ben. Niet wrokkig, maar betrokken, opbouwend of zelfs vergevingsgezind indien nodig. Een corrigerend woord of het wijzen op een –soms onbewust kwetsend woord, gebaar of houding van een ander, is enkel efficiënt, als het gebeurt vanuit liefde; en die moet gevoeld kunnen worden als het motief waarmee het plaatsvindt. Anders verergert het de zaak.

Ga eens na in je eigen leven wanneer je het niet gewaardeerd hebt wanneer iemand jou corrigeerde, om omgekeerd wanneer je het wel waardeerde. Vanuit die ervaringen kunnen

we perfect leren hoe wij het zelf dienen te doen bij anderen ter opbouw van de gemeenschap.

Een voorbeeld, het kan gebeuren dat je opmerkt dat iemand uit je kring het niet houdt bij één glaasje wijn bij het avondmaal, maar dat er al snel een halve fles geledigd wordt. Je kan beslissen om te doen alsof je niets opmerkt (“simpel, zijn probleem”, denk je dan, “niet het mijne”). Of je kan zeggen: “zeg man, jij lijkt wel aan de drank! Zou je niet beter matigen!” Maar je kan het ook anders aanpakken. Je kan hem apart nemen, en zeggen dat je bezorgd bent, om wat je de laatste weken hebt waargenomen, en je kan hem vragen of er iets is dat op hem weegt. Geloof me, dat komt heel anders aan. De ander zal het allicht in eerste instantie ontkennen, maar hij neemt het ongetwijfeld mee, en hopelijk zal hij twee dagen later naar je terugkomen om te vertellen dat er inderdaad iets zwaar op zijn hart ligt.

Als dat gebeurt, heb je je broer of zus gewonnen, in de geest van wat Ezechiël zegt: “Als je gezien hebt dat iemand op het verkeerde pad zit, en jij spreekt hem er niet op aan, zal hij inderdaad verloren gaan, maar Ik, God, zal jou ter verantwoording roepen voor zijn teloorgang!” En omgekeerd.

Beste mensen, het toont aan wie God is, en wat Christus is komen doen onder ons. Hij is niet gekomen voor de rechtvaardigen maar voor de zondaars, voor hen die dwalen en dreigen verloren te gaan. Hij belichaamde in zijn persoon de barmhartige liefde van God. Laten we dus zorg voor elkaar dragen zoals het christenen betaamt, één in de liefde die de gemeenschap opbouwt. Amen